

אן הייזר בן 90 מעלות בצל"אין קומוניקציה עם האשה

היא, כגיין, היחה אכולת אמביציות, וכמוה דהרה במכונית כדי לזכות בתפקיד חדש — ונסעה אל מותה.

הדון ז'ואן

המצוי

אלפי (אלנבי, תלאביב; אנליה) הוא הדין ז'ואן המצוי. הוא מעביר את חייו בן קפיצות מבחורה לבחורה, כדי לרוץ לספר לחברה, שהם, במיקרה זה, הקהל. יש לו המון המורה, שמצהיק מאוד את כולם, משום שכולם משתמשים בו בלי סוף. והוא יודע איך צריך להתנהג ומה צריך לעשות בחיים, והפילוסופיה שלו כה עמוקה, עד שכל החתיכות שהוא תופס ברחוב, בן אוטובוס ובגנים הציבוריים, מבינות אותה. **בית מסודר עם ילדים**, בקיצור, הוא דון ז'ואן פרוע מאוד, ובגלל זה גם כולם כל כך אוהבים אותו, ובמשך הסרט, כש מתברר שמבפנים הוא בעצם אומלל, אכול חסיכיים, ושואף רק לבית מסודר, עם ילדים ואשה טובה, הוא אפילו נוגע ללב. וכל הנשים בקהל מוכנות לסלוח לו ולרסם עליו. זהו סרט פשוט, לא בלתי-שטחי, אבל הוא אנושי מאוד, מעורר רגשות, והבנה, ובקט"ע עם בהם אפשר ליהנות ממשחקו המצויין של מייקל קיין — אפילו הערצה.

אנשי

הסופרמארקט

תשעים מעלות בצל"א (פאר, תלאביב; צ'כיה-אנגליה) בזמן האחרון יש הזדמנות לראות בסרטים ציכיים חיים של אנשים פשוטים: פועלים בבית-חרושת, עובדי סופר-מארקט, גרדינקים, וכל מיני אנשים שהפסיקו להראות אותם בקולנוע — מאז שהניאו-ריאליזם יצא מן האופנה. או כדאי לנצל הזדמנות זו — אם כי בסרט הנוכחי זה די קשה. **מפקח שמן וקשוח**, הגיבורה היא פקידה אחראית בסופרמארקט קטן, שבילתה את לילותיה עם בנהלה. עם תחילת הסרט היא מתחילה להיענש על חטאיה. משום שבדיוק אז בא מפקח שמן וקשוח לבקר את המלאי, הוא מתברר שתמורת לילות האהבה שלה, היא נתנה לאהובה כמה בקבוקים של קוניאק יקר, והיא צריכה להמיר ולהשיג את הבקבוקים בחוזה. המפקח, כפי שמסתבר מהר מדי, הוא אדם קשה, שאינו מצליח ליצור קומוניקציה עם אשתו ועם בנו. למרות שבעצם הוא כמה למגע אנושי. המנונה-המאהב, לעומתו, הוא סתם מושחזת וקל-דעת. והבחורה הקטנה והרגישה, נבלעת בין שניהם. יש בסרט דחיסות של בעיות, פסיכולוגיה עממית, וחוסר-היגיון. אבל כדאי לסבול את כל זה, בגלל משחק נעלה של שלושת המשתתפים הראשיים.

אנשים

אחוז

אחד

של חילות

מי שהיה מושל הגדה המערבית, **אלוף חיים** (ויויאן) **הרצוג** היה השבוע במצב רוח של זכרונות. הוא נזכר כיצד חקר, בהיותו רב-סרן של חיל-המודיעין הבריטי בגרמניה, את **היינריך הימלר**, הרצוג לא האמין כי האיש שהסגיר את עצמו לייחידת-המודיעין אכן היה הימלר. לכן הוא הטיל עליו לחתום בכתיב-ידו ואז, לפי ה-חתימה, הוא זיהה אותו. הימלר נראה להר-צוג כפקידון קטן, אבל הוא התרשם מאד מן העיניים שלו: עיניים צוננות כשני גושי קרח. ● כבעל-זכרונות מסוג אחר לגמרי נתגלה האיש העשיר ביותר בעולם, איל-הנפט **פול ג'טי**, הוא גילה מדוע העסק הראשון שבנה פשט את הרגל. זה היה דוכן למימכר-לימונדה. גטי הצעיר היה על-סירוב צמא כל-כך, שצמאונו גרם לחיסול מהיר של כל המלאי. ● גם זכרונו של ממציא הלשון הבינלאומית, האספרנטו, לא פג. במלואת חמישים שנה למותו של **ד"ר לורנצו לאזאריוס זמנהוף**, החליט זוג דוברי אספרנטו מחדרה להנציח את רופא-העיניים הבלשן על-ידי נטיעת חמישים עצים ביערות הקרן-הקיימת. ● מי שהיתה סטאטורית בן סנאט של ארצות-הברית, היהודי **מוריס נויברגר**, הממלאת עכשיו תפקיד של יו"ר המועצה המייעצת לקידום האשה ה-אמריקאית, חזרה הביתה מביקור בישראל כשהיא מלאת התפעלות על התפקידים ש-חילות הח"ן ממלאות בצה"ל. ומיד היא עשתה פומבי למכתב ששלחה לשר ההגנה האמריקאי, **רוברט מקינמארה**, בו המליצה ללמוד מישראל ולעשות שימוש יותר טוב בפוטנציאל הנשי. לפי דעתה לא ייתכן שהן תהיינה גם בעתיד בדיוק אהוז אחד מכל המשרתים בצבא.

שריטה

אחת של

חרב צלובה

איך מחזיר לעצמו **מוחמד עוואד אדי קוני**, שגריר מצרים באו"ם את המצב-ירוד

נתקעה בכפידו של וייצמן, והחרב הצלובה בעלה הנית השאירה שם זכר הגון. ● קורבן-מלחמה אחר, או יותר נכון, קורבן אחר-מלחמה אחר היה **דויד בן-גוריון**. הוא ביקר בשבוע שעבר בסיני, וכמו אור-חיים רבים אחרים שם, לא התאפק וטעם ממנות-הקרב שנפלו בידי צה"ל. בשר-הקופ"ס סאות טעם לחיכו של ביגני, אבל לא לקיבתו. לעזרתו נחלץ מנהל בית החולים תל-השומר, מי שהיה קצין הרפואה הראשי של צה"ל, **ד"ר חיים שיבא**, שריפא אותו.

זוג

אחד של

כנפיים

הזמר היהודי יוצא אלגיריה **אנריקן מסיאס**, שבה את לב הצנחנים. הם כל כך מבסוטים מהופעותיו לפניהם, אחרי גמר הקרבות עד שקצין צנחנים בכיר ראה רק אפשרות אחת להביע את הוקרתו למסיאס: בתום אחת ההופעות הוא עלה על הבמה המאולתרת, הסיר את כנפיה-הצנחן מחולצתו וענד אותם על חוזהו של מסיאס שקרן מנחת. ● אישיות אחרת בעולם הבידור, **קיקי**, רקדנית הבסן המצרית במסעדה האלגירית אשר במרכז ושינגטון הבירה, הודתה במעשה-הפשע חמור: היא תורמת את מחצית כל הכנסותיה למגבית היהודית ה-מאוחדת. הסיבה המובנת מאליה: קיקי היא יהודיה. ● גם הרקדן **וידאל איחו דרי ז'אקן** התגלה כיהודי טוב. זה התברר למנהל הלהקה שלו, **אנטוניו המפורסם**, רק לפני חודש. וידאל היה צמוד יום וליילה לטרנזיסטור שלו במרכז. כי גם שם שיררו את החדשות האחרונות מחזית המזרח ה-תיכון, ואז הוא נאלץ להודות לפני אנטוניו כי הוא אינו אלא צבר יליד ירושלים, ש נקרא פעם **חיים בן-יעקב**. ● על אמן אחר, הזמר **איב מונטאן**, כתב הניו-יורק טיימס, לרגל הופעת תקליטו האחרון: "ראשו גדול מדי; אוזניו גדולות מדי, אפו גדול מדי; סנטרו קטן מדי; גבות-עיניו תלויות כלפי מטה — ובכל זאת הוא אישיות גדולה." ● גם **משה דיין** דיבר השבוע. בראיון עם עיתונאי-חוץ שהעיר לו כי **חוסין** לא יכול לכרות שלום עם ישראל, הגיב דיין מיד: שיחפשו מלך אחר. משהמ שין העיתונאי בשלו והסביר כי זה לא

קולנוע

כוכבות

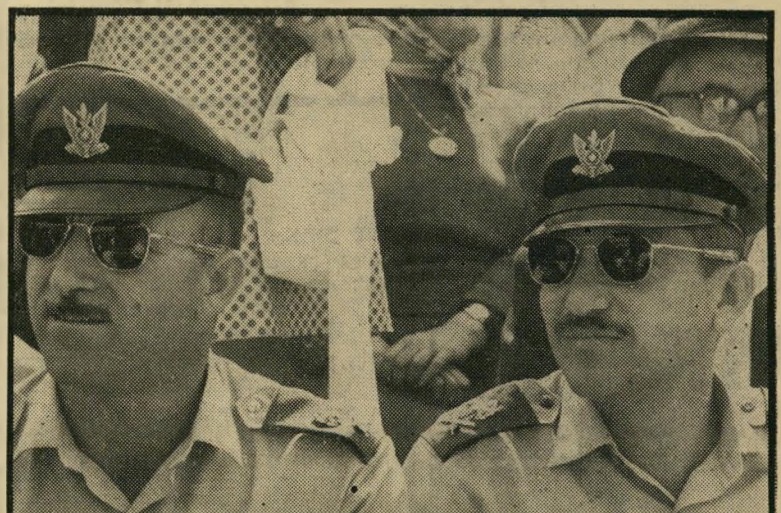
קציר

המות

תוך מיקריות מזורה, שאינה אולי כל-כך מיקרית, ניספו תוך שבוע ומשהו שלוש כוכבות-קולנוע מפורסמות. כוכבת אנגליה, אמריקאית וצרפתייה, ש כל אחת מהן סימלה תקופה: הן ייצגו, בן-חיהן, את הזוהר של שנות הארבעים, הן הגם שהן היו שונות זו מזו לחלוטין, היה ביניהן הדמיון רב יותר מאשר הוא נראה לעין: ● ויויאן ליי ייצגה את הזוהר של שנות הארבעים: את טיפוס היפהפיה ה-רומאנטית, עליה חלמו החיילים בתקופת מלחמת-העולם השנייה. לא רק תפקידה ה-בלתי-נשכח כסקארלט אוהרה בחזק עם ה-רוח גרם לכן שמיליונים יעריצוה, אלא גם בתפקיד הנפש הסובלת באנה קארנינה ובן-סותס-הדמעות המלחמתי גשר ווטרו. צרתה היתה — שחייה הזדהו עם תפי-קידיה: את תפקידי השיא שלה גילמה בן-תקופת הזוהר של חייה, כשהיתה נשואה לשר לורנס אוליבייה. יותר מאוחר שיתקה את בלאגש דיבואה הנכרסית בהשמלית ושמה תשוקה ואחרי זה לקתה היא עצמה במשבר עצבים חמור, בגללו אושפזה ואל-צה להפסיק את סרטה הבא (ואת תפקידה קיבלה ליו טיילור, שהחלה לעלות מאז). כשתיקה את האביב הרומאי של מרת סטון — על אשה מודקנת שלוקחת מאהב צעיר — כבר היתה גרושה ממורמרת, ש הסתובבה עם שחקנים צעירים, וכשהופיעה כזקנה פאתטית בספינת שוטנים — קרבו גם חייה אל קיצם.

● בניגוד לרוח הרומנטית של שנות הארבעים, הרי שנות החמישים יצרו כור-כבות מסוג שונה לגמרי: את פצצות-הסקס, נשפן היפה נשכחה, כשהרגש ניתן על מה שהתבלט עליהן. סיגנון זה יצר כוכבות מחומצנות מאד ושופעות מאד לכל הכיכונים, אבל מה שהתברר יותר מאוחר — הן כולן היו טראגיות מאד בחייהן הפרטיים. מצביעה על כך גם העובדה שרבות מהן מתו מאז: מרילין מונרו — התאבדות; בלינדה לי — תאונת-דרכים; מארטיין קארול — באמבטיה. דמות פאתטית כזאת היתה גם גיין מנס' פילד (ראה כתבה), שהיתה אשה בעלת ממונים מדהימים, עם נפש של עקרת-בית.

● בתאונת-דרכים נהרגה השבוע גם פרנז סואז דורליאק, הכוכבת הצרפתייה, שסימלה את הסיגנון הפרוע והחופשי של שנות ה-שישים. לכן, בניגוד לשתיים האחרות, היא היתה כוכבת-בעליה, ולא כוכבת דועכת. בתפקידה בתאיש מריו התבלטה לראשונה בחן הפרוע שלה, החלה לקבל יותר ויותר תפקידים (האחרון — העלמות מרושפורה יחד עם אחותה, תרין דנב), גם היא, כמו ויויאן ליי, חיתה חיים עצובים, נעזבה על-ידי ארוסה-מזה-שינים, ז'אן-פייר קאסל, וגם

אלוף וייצמן (עם אלוף הור) יש חיבוקים עם אהרלה

המלך שאשם אלא אולי הארץ, גם כן היתה לדיין הצעה: שיחפשו ארץ אחרת.

פסוקי השבוע

● **הסופר היהודי-אמריקאי ארי ז'ון** (כפירי אריות) **שאי, שבא ארי צה לכתובת התסריט לרט**, דויד וגליח: "מדבר סיני זה טעם מצויין ל-מלחמות, אך טעם איום לצילומים". ● **מושג הגדה המערבית לשעי בר, אלוף חיים הרצוג**: "בני אדם הרבה יותר הגיוניים מאשר מנהיגיהם". ● **הנ"ל**: "הם נהפוך את הכותל ה-מערבי, את מערת-המכלה ואת קבר-דחל לעוד הריציון אחד, זה יהיה אסון לאומי".

אחרי כל מיני כשלונות העולים בחלקו ל-אל-קוני בן השישים, שיש לו קרחת של יול ברינו והדוכר אנגלית, צרפתי, גרמי-נית ורוסית שוטפות (את האחרונה בזכות חמש שנים בהן שירת כשגריר מצרים בן-מוסקבה) יש תרופה קלה, ומרחבית, להרג-עת עצביו: מיצעד יומי של כמה קילומטר-רים ברחובות ניריורק. באינו צורה נפצע אחד הקצינים הבכירים ביותר של צה"ל בימי מלחמת ששת-הימים? היה זה ראש אג"ם, **אלוף עזר וייצמן**, שקיבל שריטה הגונה בידו הימנית, איך זה קרה לו? פשוט מאד: כאשר הודיע לו אלוף המודיעין **אהרון יריב**, בצהרי היום ה-ראשון של המלחמה, שחיל-האויך המצרי חוסל, חיבק עזר את אהרלה כל-כך חזק, עד שדרגת האלוף שעל כתפו של יריב